

Pleyer Adrienn

Szóvátehetetlen

Már egy ideje fel voltak matricázva a buszok, az első ajtónál nagy zöld karika, a hátsóknál pedig behajtani tilos tábla alakzat, de ténylegesen csak azon a héten vezették be bizonyos budapesti buszjáratokon, hogy kizárólag az első ajtón lehet felszállni. Hiába tettek ki a vezető mellé egy táblát, egyértelművé csak az tette a dolgot, hogy a végállomáson a hátsó ajtókat nem nyitották ki. A Moszkván még minden zökkenőmentesen ment, de ahol már voltak leszállók is, támadt némi zavar. A sofőr késleltetve nyitotta a leszállóknak a hátsó ajtókat, ennek ellenére is akadtak olyan felszállók, akik ott slisszantak fel. Ekkor a sofőr nyugodt hangon beleszólt a mikrofonba, és megkérte a tévelygőket, hogy elől legyenek kedvesek. Az utasok száma és a páratartalom megállíthatatlanul nőtt, ráadásul a tömeg elakadt a busz közepén két babakocsi miatt, amelyeken csak a nagyon elszántak verekedtek át magukat. Az egyik megállóban olyan sokan voltak, hogy már úgy tűnt szabályosan fel se lehet szállni. A sofőr kétszer is be kellett mondja a monológját, másodjára azt is hozzáfűzte, hogy addig nem megyünk tovább, amíg a hátsó ajtón felszállók előre nem fáradnak. A busz belsejét meg csak forrósította a tűző nap és a tömegeből kiszakadó egyre paprikásabb sóhajok. Kétszeres menetidő, most aztán tutira elkések, micsoda ökörség, nem ezért fizetünk annyit, mire jó ez, miért nem mennek már hátrébb, jaj a lábam, vegye már le azt a hátizsákot, nem férünk fel, és egyre feszültebb lett a hangulat.

A következő megállóban a jelenet ismétlődik, hátul felszállnak, a sofőr bemondja, a többség előremegy, két rosszul öltözött férfi nem. Egyébként azok voltak. Egy pillanatig értetlenül körülnéznek, aztán mégsem előreindulnak, hanem a rövidebb úton a busz hátuljába mennek, az egyikőjük még le is ül. Egy utas sem teszi szavá, senki sem ismétli meg a sofőr szavait. Ezen a járaton nincs egy „hős” sem, aki a szemükbe nézve próbálna igazságot tenni. Naná, az *ilyenek* nem szoktak jegyet venni, motyogja mögöttük valaki. Eközben a többség préselődik a busz első felében, továbbra is megakadva a babakocsikban. A vezető most nem mondja be újra. Picit vár, miközben mindenki csak maga elé mer nézni, még mindig nem mondja be, nem fenyeget azzal, hogy addig nem megyünk tovább, semmivel sem fenyeget, csak szépen lassan elindulunk. Hát persze, *nekik* mindent szabad, szaladt ki félhalkan az egyik utas száján.

Végállomás, lassú készülődés a leszállásra. Ahogy az ajtók kinyílnak, egyként ömlik ki rajtuk a sok utas. Két kéz összekoccan, véletlenül. Egy fiatal barna nőé és az egyik férfié *közülük*. „Elnézést”, mondja a nő, a férfi csak mogorván néz, egy szót se szól. Hirtelen rábök a kezén egy sérülésre, láthatóan régebbi, majd a nőre mutat, és sírást mímel: „Maga volt, megsebzett”, mindezt egyetlen hang nélkül. A nő összeteszi a férfi kézjeleiből a mondandóját, felkacag, hisz érti az ugratást, a férfi meg csak hangtalanul mosolyog. Ekkor a nő elszégyelli magát, hisz ő is azt hitte róluk, pedig nem is. Gyorsan körülnéz, hátha látta más is a jelenetet, hogy megértsék, nem is azért mentek csak úgy hátra; de ezalatt már mindenki leszállt. Hiába árad be a friss levegő.